

Sygn. akt I PK 283/16

POSTANOWIENIE

Dnia 1 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa E. S.

przeciwko Z. w Z.

o przywrócenie do pracy i odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 czerwca 2017 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C.

z dnia 28 stycznia 2016 r., sygn. akt IV Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala wniosek o przyznanie pełnomocnikowi z urzędu skarżącego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w C. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 28 stycznia 2016 r. oddalił apelację powoda E. S. od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w Z. z dnia 1 września 2015 r. oddalającego jego powództwo przeciwko Z. w Z. (dalej Z.) o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy o pracę.

W sprawie tej ustalono, że powód był zatrudniony w Z. w Z. na stanowisku kierowcy autobusu na podstawie umowy o pracę zawartej na okres próbny od 4 lipca 2013 r. do 30 września 2013 r., a następnie na podstawie umowy o pracę na

czas określony od 1 października 2013 r. do 30 września 2014 r. W dniu 22 listopada 2013 r. dyrektor pozwanego – M. M. poinformował powoda o wypowiedzeniu mu umowy o pracę, a kierownik działu kadr Z. K. odczytała mu pismo o wypowiedzeniu. Powód nie przyjął tego pisma, a od dnia następnego, tj. 23 listopada 2013 r. korzystał ze zwolnienia lekarskiego z powodu choroby. Pismo o wypowiedzeniu zostało także wysłane pocztą i doręczone powodowi 7 grudnia 2013 r., który wniósł odwołanie do sądu w dniu 13 grudnia 2013 r. Według powoda, umowa o pracę została mu wypowiedziana już w okresie przebywania na zwolnieniu lekarskim.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd drugiej instancji uznał, że oświadczenie pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę powód skutecznie otrzymał 22 listopada 2013 r., ponieważ w tym dniu miał realną możliwość zapoznania się z jego treścią. Bez znaczenia było to, że odmówił odbioru i pokwitowania przygotowanego przez pracodawcę pisma. Sąd powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2002 r., I PKN 259/01 (LEX nr 884981), który uznał, że odmowa przyjęcia przez pracownika pisemnego oświadczenia woli pracodawcy o wypowiedzeniu stosunku pracy, zawierającego prawidłowe pouczenie pracownika o przysługującym mu prawie odwołania się do sądu pracy, nie wpływa na skuteczność dokonanego wypowiedzenia i nie stanowi podstawy do przywrócenia uchybionego terminu zaskarżenia.

Następnie Sąd drugiej instancji, przywołując art. 264 § 1 k.p., uznał, że skoro oświadczenie pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę - w rozumieniu art. 61 § 1 k.c. - powód otrzymał w dniu 22 listopada 2013 r., to odwołanie do sądu od skutecznie dokonanego wypowiedzenia powinien wnieść do 29 listopada 2013 r., tymczasem faktycznie dokonał tego dopiero 13 grudnia 2013 r. Oznaczało to, że powód nie dochował ustawowego terminu do wniesienia odwołania, przeto jego spóźnione powództwo podlegało oddaleniu bez potrzeby badania, czy wypowiedzenie umowy o pracę było zgodne z prawem i uzasadnione.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego: 1/ art. 30 § 5 k.p. w związku z art. 61 § 1 k.c. w związku z art. 60 k.c. w związku z art. 300 k.p. przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że pozwany pracodawca w dniu 22 listopada 2013 r. pouczył go o prawie

i terminie odwołania się do sądu pracy, podczas gdy zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2010 r., I PK 55/10 (M.P. z 2010 r., nr 12, poz. 618), jeżeli oświadczenie pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę nie zawierało koniecznego, należytego i wyczerpującego pouczenia o przysługującym pracownikowi prawie i terminie odwołania do sądu pracy, to odwołanie od wypowiedzenia umowy o pracę wnosi się do sądu pracy w terminie 7 dni od dnia, w którym pracownik uzyskał stosowne pouczenie, 2/ art. 264 § 1 k.p. w związku z art. 265 § 1 i 2 k.p.c. przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, podczas gdy zgodnie z zasadą uprzywilejowania pracownika wystąpienie przez pracownika z powództwem do sądu pracy po terminie należy traktować jako zawierające w sobie wniosek o przywrócenie terminu.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego dopuszczalności i zasad stosowania norm dyspozytywnych Kodeksu cywilnego (art. 61 § 1 k.c.) do stosunku pracy. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy zgodnie z żądaniem powoda, ewentualnie o uchylenie kontestowanego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych. Ponadto pełnomocnik ustanowiony z urzędu wniósł o przyznanie mu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania. W pierwszym rzędzie wskazać należy, że skarżący w treści skargi nie sformułował prawidłowo zagadnienia prawnego, a tym bardziej zagadnienia mającego rangę „istotnego”. Zagadnieniem prawnym jest bowiem tylko takie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego jako wniosku o rozpoznanie

skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy - po pierwsze - przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub gdy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468) oraz po drugie - jego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (por. postanowienie z 27 stycznia 2009 r., II PK 248/09, LEX nr 736732). Rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze zwykłego zastosowania przepisów prawa (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Tymczasem w skardze zabrakło proceduralnych zarzutów kasacyjnych, co sprawiało, że miarodajne były ustalenia faktyczne oraz ocena prawna dokonana przez Sąd drugiej instancji, iż powód w dniu 22 listopada 2013 r. był powiadomiony o treści pisma wypowiedzającego mu umowy o pracę, które zawierało prawidłowe pouczenie o przysługującym mu odwołaniu, które wniósł z uchybieniem wskazanego mu kodeksowego terminu „7 dni od daty doręczenia niniejszego pisma”. Celem procedury kasacyjnej nie jest uzupełnianie materiału dowodowego ani jego ponowna ocena, które usuwają się spod rozeznania kasacyjnego w rozumieniu art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. Wobec wiążącego i prawidłowego ustalenia, że skarżący był pouczone o 7-dniowym terminie zaskarżenia wypowiedzenia skutecznie doręzonego mu w trybie art. 61 k.c. w związku z

art. 300 k.p., z którym mógł się zapoznać w dniu 22 listopada 2013 r., w przedmiotowej sprawie nie wystąpiło zagadnienie prawne dotyczące bliżej nieokreślonej „dopuszczalności i zasad stosowania norm dyspozytywnych Kodeksu cywilnego (tu art. 61 § 1 k.c.) do stosunku pracy”. Powyższe oznaczało, że skarga kasacyjna nie zawierała usprawiedliwionych wniosków wymaganych do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania, gdyż zawarte w niej zarzuty w istocie rzeczy ograniczały się do polemiki z miarodajnymi ustaleniami faktycznymi oraz ich prawidłową oceną prawną, że skarżący z własnej winy odmówił zapoznania się z treścią pisma o wypowiedzeniu umowy o pracę, które obejmowało pouczenie o 7-dniowym terminie zaskarżenia tej czynności prawnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., równocześnie oddalając wniosek ustanowionej z urzędu pełnomocnik procesowej skarżącego o przyznanie jej kosztów nieopłaconej pomocy prawnej za sporządzenie niekorespondującej z wymaganiami profesjonalizmu prawniczego skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999 nr 6, poz. 123 lub 6 czerwca 2014 r., IV CSK 228/14, LEX nr 1498497).